

Interesse, og det er dog vel Hensigten, naar man vil lovgive paa dette Omraade, at man vil handle i disse unge Menneskers Interesse. Det er en Selvfølge, at der er et andet Hensyn at tage i disse Forhold, nemlig Hensyn til den modsatte Side af Sagen, Hensynet til, hvad man maatte kunde falde Omvætningsinteresser eller Interesser for de Folk, som have med de Unge at gjøre. Det kunde være, at vor Lovgivning er gaaet dem noget vel nær, og at der kunde være Grund til at ønske nogle Forandringer i den Henseende, men det skal jeg ikke gaa nærmere ind paa her, og der er heller ingen Anledning dertil ved denne Veilighed, da Forslagsstillerne ikke i mindste Maade have gjort sig den Uleilighed at gjen- nemarbejde denne Materie. Endnu skal jeg kun tilføje, at for den allerførste Del af Ungdommen er det, der her er foreslaaet, i Grunden aldeles ligegyldigt. Om Fuldmyn- digheden indtræder med 21, 23 eller 25 Aars- alderen, kan for de allersleste unge Menne- sker være fuldstændig ligegyldigt, thi de aller- fleste af os maa indtræde i Livet uden no- gen Formue. Det er kun Enkelte, for hvem det har nogen virkelig Betydning, og nemlig, som ved den Alder komme i Besiddelse af Formue, ere Arvinger. For deres Bedkom- mende har dette selvfølgelig nogen Betyd- ning, men jeg er bange for, at det for de aller- flestes Bedkommende vil have den Betydning, som blev antydet af den ærede første Taler, nemlig at en Medsættelse i Fuldmyndigheds- alderen vil sætte dem saameget tidligere i Stand til at sætte deres Formue overstyr; det bliver nogenlunde det positive Resultat, der vil komme ud af denne Forandring. For dem, der Intet eie i 18 Aars Alderen — og hvor Mange ville inden det 25de Aar her i Danmark under vore Forhold have naaet at besidde Formue, naar de Intet have at be- gynde med, hvor Mange ville allerede i den Alder have erhvervet sig Noget, det er vist kun meget Faa — for dem siger det aldeles Intet, at man indrømmer dem en saadan Myndighed eller fritager dem for Bærgemaal, thi de have intet Bærgemaal. De have ikke Noget at blive fritagne for, thi der har ikke været dem beskiftet nogen Bæрге, de have faaet Lov til at udvilde sig selv, saa godt de kunde, i Livet, og saa godt deres Anlæg til- lode dem. Der har slet ikke Noget blandet

sig i deres Anliggender. Nei, disse Regler have ganske vist en Betydning for dem, nem- lig at de ikke kunne behæfte sig med Gjæld. Men er det da en saa overordentlig vigtig Menneskerettighed, saa hurtigt som muligt at kunne komme til at behæfte sig med Gjæld? Det kunne de saameend tidsnot komme til. Sa, selvfølgelig kan det være et meget behageligt Dieblit, naar de modtage Pengene, men i det Dieblit, de kræves eller støvnes, tror jeg nok, at de ville fortryde det, og at de vilde ønske, at Lovgivningen havde forhindret dem deri. Der er saa meget mindre Grund til at ønske en Forandring i den Henseende, som den nuværende Lovgivning i Praxis fra alle Raaggjældendes Side anvendes med stor Liberalitet overfor de Unge, der i noget virkelig nyttigt Diemed kunne have Brug for Kredit. De kunne med den største Let- hed faae Penge til saadanne Diemed, da der i denne Henseende vises en meget paastjøn- nelseværdig Liberalitet; de kunde opnaae at faae baade Bøger, Klæder og Logis paa Kre- dit, det negtes dem ikke. Og hvorfor neg- tes det ikke? Fordi det har vist sig, at de Unge i det Hele hæderligt opfyldte de For- pligtelser, de i saa Henseende have paataget sig paa Tro og Love. Naturligvis kan der være en enkelt, som bryder ud af Tro og Love og misbruger den viste Liberalitet, men der falder en vis — jeg vil ikke sige Infami, det er vel for stærkt et Udtryk, men — nogen Sygge paa det unge Menneske, som an- vender Umyndighedsreception, og det er ikke uforklarligt, det kan der være god Grund til. Derimod er der ikke den fjerneste Grund til, at der skulde falde nogen Infami paa det unge Menneske, som er falden i Ager- carles Kløer, eller uavnlig paa hans Om- givelser, naar de gjøre Umyndighedsindsigelsen gjældende. At det kan gaa unge Mennesker saaledes, kan jo godt tænkes, men som den ærede første Taler (N. S. Larsen) gjorde opmærksom paa, have deres Slægt og Ven- ner i den bestaaende Lovgivning et vigtigt Børn mod saadanne Misbrug. Det er jo en Kategori af Misbrug, som man ikke maa glemme at tage Hensyn til. Jeg tror saa- ledes i det Hele at kunne sige, at det er meget Faa, som den foreslaaede Forandring kan komme til sand Nytte, men at der er særdeles Mange, for hvem den vilde blive